



Bratrství

Loni na podzim DP **zpovídal** muže (ř. *andreas*), který se dlouhá léta věnuje rasovému bádání. Debata byla pochopitelně širší, než dva zveřejněné **rozhovory**, leccos zůstalo nedořečeno. S mnohaměsíčním odstupem nám **Andreas** zaslal následující dodatek (mezititulky jsou naše, redakční):

K té možnosti změny, v politice, k elitám, lidovým masám apod. musím ze svého pohledu ještě něco napsat.

Není ani třeba dlouho bádát nad příčinami současného marasmu a zoufat nad tím, proč se nedaří otočit věci k lepšímu, jak to někteří dělají. Že je to děs, co dnešní elity předvádějí je jasné, a že je třeba s tím něco dělat je taky jasné. Ale alternativa nemůže suplovat jakéhosi úpěnlivého přesvědčovatele a chtít vodit všechny za ručičku. Nejsem ve školce. Veřejnost musí sama od sebe také projevit dostatečný zájem a odhodlání – ale to neprojevuje. A v tom je jádro problému. Otázka je jediná: zda jako veřejnost na zvrácení toho co se děje máme nebo nemáme. A podle všeho se zdá, že na to nemáme. Nemáme ani na to zastavit ony skutečně fatální trendy jako masová imigrace, vymírání a dysgenický úpadek ani ty méně závažné systémové a hodnotové úpadkové trendy a škodlivé nesmysly – jako Green Deal nebo propagace **LGBT+**. Elity si tedy mohou dělat v podstatě co chtějí – zneužívají neschopnosti veřejnosti se jim důsledně postavit. Nakonec se chovají logicky – když je stav takový, tak proč toho nevyužít, že?

„Záchrana bílých před blátěnými ještě možná?“

Tvrdá realita je taková, že pro naši skutečnou záchranu by to do rukou musely vzít elity, ovšem samozřejmě jiné než ty dnešní. Současná náročná situace vyžaduje nový typ elity – jakousi chladně racionálně uvažující, odhodlanou a agresivní elitu, která by dala přednost záchově vlastní rasy a civilizace před utopickým snílkovstvím i vlastním prospěchářstvím. A musela by mít i dostatek vůle a odhodlání, takže by se tomu mohla věnovat naplno. Bez takového vedení toho je civilizace jako bezprizorně se plavící loď, která nakonec někde narazí a ztroskotá – dokonce i když třeba lidové masy v něčem projevují celkem správné názory, pokud jde o záchovu vlastní civilizace – ale většinou jsou tyto lidové pohledy a názory ne úplně domyšlené, chybí jim hlubší vhled do věcí a také celkově jsou masy příliš liknavé a nemají dostatek vůle a disciplíny.

Tato elita by v sobě musela spojovat by dostatečnou mravní kázeň, odhodlání, disciplínu a neochvějně racionální přístup. S posledním jmenovaným souvisí, že by dokázala vybalancovat rovnováhu mezi žádoucími konzervativními hodnotami a nezbytnou mírou smyslu pro progres a přizpůsobení se novým poznatkům (tím narážím na alternativě se často vyskytující přehnané konzervativní zpátečnictví). Taková elita ale dnes nikde není a nezdá se, že by někde mohla vzniknout. Jen těžko lze v něco takového doufat. Navíc samozřejmě i na lidových masách by v takovém projektu záchrany naší civilizace záleželo, protože taková elita by potřebovala i veřejnou podporu pro své kroky. Tedy i běžný lid by musel prokázat určitou míru těchto kvalit a jistou ochotu k obětem. Jenže to jsou příliš vysoké nároky jak na dnešní elity, tak lidové masy, kterým je schopen dostát jen málokdo. Proto celkový pozitivní obrat není možný.

„A co lidu plná náměstí?“

V každém případě na pouhé lidové vzpoury, lidových masách naše záchrana spočívat nemůže. Jistě je pravda, obyčejní lidé prokazují někdy jakýsi zdravý rozum a zdravý zájem o vlastní zemi oproti elitám, které se často upnou k utopickým vizím, dají přednost vlastnímu prospěchu a odtrhnou se vlastního národa. Ale vcelku k záchraně vlastní civilizace spoléhání se na prostý lid nestačí. Pouhé skandování „Čechy Čechům!“ a podobě nestačí. To není skutečně konstruktivní a promyšlená cesta k řešení fatálních trendů, kterým každá civilizace nakonec čelí. Skutečnou by cestou k záchraně byl jen opravdu promyšlený a komplexní program řešící všechny fatální hrozby. To by mohla opět jen elita s dostatkem inteligence a vědomostí – a zároveň názorově stojící na správné straně barikády a morálně kvalitní, dávající přednost úsilí o záchranu vlastního národa, rasy a civilizace před vlastním prospěchem. Takový úkaz je však v dějinách naprostou vzácností.

Samozřejmě ale i na lidu záleží, to nemá být myšleno jako pohrdání. Změna současného stavu na prvním místě vyžaduje i skutečně autentickou a důslednou touhu velké většiny lidí po změně. To je první a nejdůležitější podmínka pro obrat. Jenže ta tu není a už proto není obrat pozitivní směrem v dohledu. Ale je třeba říci, že konstruktivní a dlouhodobá cesta pozitivním směrem nemůže vyvstat pouze z masové nespokojenosti veřejnosti a neurčité touhy po něčem lepším. Musí tu být vedle toho i racionálně uvažující (rozum a fakta respektující), odhodlaná a charakterní elita, která by stavěla zájmy vlastní civilizace nad své vlastní. Jen taková elita by mohla vytvořit promyšlený program skutečné obrody a dlouhodobě ho udržovat. Ale samozřejmě by potřebovala mít za sebou i trvale většinovou podporu lidu.

„Na režimu ani tak nesejde“

Důležité rovněž je, že ve skutečnosti z hlediska dlouhodobého přežití civilizací až tak moc nezáleží na konkrétním politickém uspořádání, režimu. Totiž řešení základních faktorů a trendů, na nichž přežití civilizace závisí, neodvisí příliš od toho, jaké politické uspořádání zrovna v dané civilizaci existuje. Vlastně je to taková loterie, zda se sejdou okolnosti tak, že elity řeší nebo neřeší ony osudové trendy – bez ohledu na daný režim a systém. Navíc roli hraje to, že po většinu dějin nebyly faktory jako genetika rasa, které stojí za určováním osudů civilizací, probádány, takže byly hodně přehlíženy. Vlastně nikdy v minulosti tyto osudové

trendy nebyly systematicky promyšleně elitou řešeny.

„Počínání na čtyři způsoby“

Ve skutečnosti se nám vyjevují čtyři způsoby, jak si elity v oblasti fatálních trendů a hrozeb pro vlastní civilizaci počínají. Tři jsou špatné (jeden je jasně nejhorší, jeden špatný a jeden méně špatný, ale všechny tři vedou nakonec k zániku civilizace) a jen jeden je správný (a zcela vzácný). Je na místě poznamenat, že většinou v tomto ohledu celkem moc nezáleží, jaký vládne režim (demokracie, totalita, monarchie atd.), protože fatální genetické, rasové demografické apod. trendy obvykle nebývají pro vládnoucí elity předmětem zájmu.

Jasně nejčastější je druhý nejhorší přístup: elita prostě ony fatální trendy neřeší, ale ani je cíleně nepodporuje. Vlastní národ či obecněji civilizace je jako bezprizorní neřízená loď, kterou její vedení nechává volně unášet a ponechává náhodě, kam ji vývoj rasových, genetických a demografických trendů zanesou. Nějakou dobu to může fungovat, protože většinou nějakou dobu trvá, než se situace v této oblasti otočí destruktivním směrem (např. cizorodá imigrace nadejde nebo dysgenický trend vypukne až v určité době atd.). Ale nakonec fatální trendy vypuknou, a protože nejsou řešeny, nakonec civilizaci zničí. Většinu dějin velkých civilizací doprovází tento přístup.

„Způsob nejhorší!“

Pak je tu nejhorší přístup: elita se chová idiotsky a ještě fatální trendy podporuje. To je dnešní stav v západní civilizaci. Imigrace je podporována, množení problémových elementů s dysgenickým efektem neadresným rozdávaním dávek rovněž atd. Občas se to vyskytlo i v minulosti – když třeba některé civilizace cíleně zatahovaly cizince na svá území jako levnou pracovní sílu, ale takto důsledně na své zkáze podporou fatálních trendů pracuje až naše civilizace.

„Příklad Orbánova Maďarska?“

Pak je tu méně špatný a polovičatý přístup, který je ale nedostatečný. Ten se vyskytuje také občas a dnes představuje většina alternativy a politiků jdoucích proti establishmentu. Na něco správně poukazují a o něco se i snaží, když se dostanou k moci, ale celkově to na odvrácení všech fatálních trendů nestačí. Příkladem je **Viktor Orbán** v Maďarsku. Když se podíváme na fatální trendy, kterým Maďarsko čelí, tak jsou čtyři: imigrace z třetího světa, dysgenický úpadek, vymírání Maďarů a narůstání cikánské menšiny. Když provedeme bilanci, tak z těch čtyř Orbán vyřešil jen jeden: imigraci z třetího světa, kterou celkem úspěšně blokuje. Ale další fatální trendy neřeší (taky by bylo už náročnější je řešit; u imigrace stačí hlídat hranice). Zde je třeba dodat, že realita je tvrdá: jen kompletní odstranění všech fatálních trendů znamená dlouhodobě záchranu civilizace. Jakmile se jen jeden z nich opomene, znamená to nakonec zkázu, protože každý jeden sám o sobě ke zničení civilizace stačí. Takže přes všechnu chválu ze strany alternativy nelze říci, že by byl úplným spasitelem. Předpokládá se, že v roce 2050 už budou cikáni tvořit 15 až 20 % populace, zatímco Maďarů ubývá už od roku 1981. S tímto vývojem není třeba nad budoucím osudem

Maďarska dlouho bádát. Jeho osud se nakonec nebude příliš lišit od zemí západní Evropy.

Samozřejmě někdo namítne, že Orbán je dobrý také v jiné oblasti: klade odpor progresivistické agendě v hodnotové oblasti (jako LGBT+) a vůbec vystupuje proti globalistickým elitám. To je sice hezké, ale jak jsem řekl, kulturně-hodnotové a systémové otázky nejsou pro osudy civilizací rozhodující (třeba morální úpadek může způsobit nějaké škody, ale sám civilizaci nezničí). Navíc to není zas tak skvělé, jak se zdá. Orbán je typický národní konzervativce, což znamená že také nepojímá všechno správně. Jedním z fatálních trendů je i dysgenický úpadek, což by vyžadovalo jako řešení eugeniku. Ale o té většina „košer“ konzervativců na alternativně nechce ani slyšet. To je i obecnější problém alternativy: moc se soustředí na hodnotové otázky a snahy o reformy systému, ale ne tolik na ty nejdůležitější otázky týkající se rasy apod. A je často příliš zaťatě konzervativní – brání se zdravé míře progresivismu i tam, kde se to jeví jako správné.

„USA před apokalyptickou frankfurtskou školou“

Jen čtvrtý přístup, tedy plné a důsledné řešení všech fatálních trendů může znamenat záchranu, který nám ovšem otevřely až poznatky moderní vědy. Jistou dobu k tomu byl příklon v USA, hlavně ve 20. letech (zastavení imigrace, eugenická legislativa a zákony proti míšení apod.). Ale byla to jen dočasná ideová módní vlna bez hlubšího zakořenění, nedotažená do konce, a nakonec opadla a zmizela.

Ovšem tuto vlnu, která byla jistou šancí na překonání fatálních trendů, které nakonec zničily a zničí každou civilizaci, rozhodně nevytvořily široké masy, které upřímně řečeno nezáří intelektovými schopnostmi. V jejich čele stáli lidé jako Stoddard, Grant nebo Davenport, tedy vzdělaní vědci nebo lidé z nejlepších rodin ze starého anglosaského živilu, kteří byli sice amatéři, ale vzdělaní amatéři. A měli upřímnou snahu posunovat USA pozitivním směrem.

Aby se k moci dostala elita, která má skutečně promyšlený program na trvalé udržení své civilizace, to se ve skutečnosti povede jen naprosto vzácně. A vlastně se to plně ještě nikdy nepovedlo, kromě oné částečné výjimky USA prvních desetiletí 20. století. Je ovšem pravdou, že u minulých civilizací se ani povést nemohlo, protože neměly dostatečné vědomosti. I když občas se i kdysi vyskytly takové pokusy, ovšem nedotažené a polovičaté. Například když se císař Augustus pokoušel zvýšit porodnost rodilých Římanů finančními pobídkami i nějakými postihy za bezdětnost.

„O co jde především“

Chtělo by to vlastně úplnou změnu paradigmatu tedy že nejde primárně o hodnoty a uspořádání, jak je to v politice a vůbec veřejném prostoru zažito dnes. Primárním předmětem zájmu by měly být tyto rasové, genetické a demografické otázky. To se ale samozřejmě se neseťkává příliš s pochopením. Elity jsou dnes ideologicky zahleděné úplně jinam a i když třeba někdo z nich by pro to pochopení měl, neodváží se v současné atmosféře ani ceknout. A lidové masy raději chtějí slyšet o tom, jaký režim jim zajistí nejlepší životní úroveň. A obecně lidé řeší hlavně otázky ideologické, hodnotové, systémové – raději poslouchají o

nějakých spásných vizích, které všechno rychle otočí k lepšímu. Eugenika, regulace populačního dění – to je pro ně příliš nezajímavé a přizemní. A vyžaduje to tvrdá nepříjemná opatření a jisté oběti, což většinu lidí právě nenadchne. Jenže osudy civilizací spočívají právě na tomto, a proto je třeba se tomu věnovat, ať se to někomu líbí nebo ne. Není možné bájit o tom, jak vlastní civilizaci povzneseme jen díky hodnotové obrodě a reformám jejího systému a toto ignorovat. Ale odhodlání a podpora tady pro tyto věci není (ani mezi elitou ani mezi lidem), takže se nezbývá než smířit s budoucím zánikem.

Mnozí lidé, a to i na alternativě, budou tvrdit, že taková opatření jsou prostě nepřijatelné, že je to příliš sociálně inženýrské a zasahující do soukromí lidí, příliš tvrdé a nepříjemné atd. – ano, to je legitimní názor. Ale kdo má tento názor, nemůže skutečně aspirovat na někoho, kdo o sobě může prohlásit, že je schopen naši civilizaci zachránit. Pouhá obroda konzervativních hodnot nebo omezení byrokracie k záchraně naší civilizace nestačí.

Mimochodem, k tomu, jak píšu o skvělých výsledcích Imigračního aktu z roku 1923, by ještě bylo dobré doplnit výstižnou citaci Buchanana. Ještě v roce 2014 Pat Buchanan napsal (nevěda ale, jako téměř nikdo, koho má za toto pozitivní dílo ocenit, čí je to odkaz):

Po čtyři desetiletí před tím, než nastoupil do úřadu J. F. Kennedy, měl americký národ, pokud jde o imigraci, oddechový čas. Během této „pauzy“ se Němci, Irové, Italové, Židi, Poláci, Řekové a Slované, kteří přišli do země zhruba mezi lety 1890 a 1920, jejich děti a vnuci, dokázali úplně asimilovat. Stali se nejen americkými občany, ale skutečnými Američany. Tavící kotel národů se stal skutečností. Stali jsme se jedním národem, jedním lidem, mluvícím až na výjimky jednou řečí, sdílejícím historii, kulturu, literaturu, hrdiny i víry.